

Ved fastsættelsen af et samlet gebyr kan kommunalbestyrelsen tage udgangspunkt i de samlede kommunale omkostninger på affaldsområdet og fordele dem efter gennemsnitsbetragtninger. Kommunalbestyrelsens fastsættelse af et samlet gebyr for virksomheder, grundejere eller borgere skal dog fortsat inden for rimelige grænser svare til den ydelse, som leveres eller stilles til rådighed for den enkelte bruger, der ud fra en gennemsnitsbetragtning må antages at have gavn af ordningen.

En forudsætning for anvendelse af ovennævnte fremgangsmåde ved gebyrfastsættelsen er, at kommunalbestyrelsen samtidig udarbejder en detaljeret redegørelse for beregningen af gebyrernes størrelse og forudsætningerne herfor. Endvidere må kommunalbestyrelsen med jævne mellemrum, f.eks. i forbindelse med udarbejdelsen af budgetter for det efterfølgende år, revidere beregningsforudsætninger og gebyrernes størrelse.

Ovennævnte gebyrfastsættelse er i øvrigt ikke til hinder for, at kommunalbestyrelsen kan differentiere gebyrstørrelserne, afhængig af den faktiske benyttelse, eller pålægge virksomheder, grundejere eller borgere et ekstra gebyr, såfremt kommunale regulativfastsatte sorteringskrav eller retningslinier for affaldsbortskaffelsen ikke overholdes.

I lighed med det der gælder på spildevandsområdet, kan der efter stk. 4 fastsættes standardbetalingsvedtægter.

Gebyrer som nævnt i § 47 kan opkræves forskudsvis, både for så vidt angår affaldsselskaber, som betjener en enkelt kommune, og fælleskommunale affaldsselskaber, der betjener flere kommuner.

Til § 48

Denne bestemmelse indebærer, at miljøministeren kan bestemme, at kommuner skal deltage i fælleskommunale løsninger på affaldsbortskaffelsesområdet. Der kan være tale om såvel deponeringsanlæg som genanvendelsesvirksomheder. Bestemmelsen er en udbygning og præcisering af den gældende lovs § 62 a, stk. 6. Præciseringen består i, at kommuner, der har etableret et fælleskommunalt anlæg, kan pålægges at optage andre kommuner i fællesskabet. Herudover er det i stk. 2 præciseret, at en fælleskommunal virksomhed tillige kan pålægges at modtage affald fra kommuner, som ikke deltager i fællesskabet. Det bemærkes endvidere, at der i bestemmelsen ligger en forpligtelse for kommunerne til at stille kommunale arealer til rådighed for fælleskommunale virksomheder for affaldsbortskaffelse.

Som hidtil forudsættes disse bestemmelser kun anvendt i det omfang, det ikke ved forhandling lykkes kommunerne at nå frem til en frivillig aftale herom.

Placering af sådanne anlæg og andre deponeringsanlæg i øvrigt er et planlægningsanliggende.

Til § 49

Denne bestemmelse finder anvendelse på deponeringsanlæg, der etableres efter lovens ikrafttræden. Bestemmelsen indebærer en begrænsning i adgangen til at eje anlæg for deponering af affald. Baggrunden herfor er, at de krav, der må stilles til en miljømæssigt forsvarlig indretning og drift af deponeringsanlæg, fører til, at hovedreglen må være, at alene offentlige myndigheder bør kunne eje og drive sådanne anlæg. Dette skal ses i sammenhæng med, at deponeringsanlæg, efter at deponeringen er ophørt, fortsat kan indebære en potentiel forureningstrussel, og at fortsat kontrol med depotet og gennemførelse af eventuelle afværgeforanstaltninger kun kan sikres, såfremt en offentlig myndighed er ansvarlig for driften af anlægget. Bestemmelsen indebærer således, at der aldrig vil være tvivl om, hvem der er ansvarlig. Myndigheden er ikke hermed afskåret fra at indgå i sædvanlige former for samvirke omkring driften af sådanne anlæg, ligesom den daglige drift vil kunne overlades til en entreprenør eller lignende.

De virksomhedstyper, der foreslås omfattet af bestemmelsen, er de deponeringsanlæg, der er nævnt i listen over særligt forurenende virksomheder med undtagelse af affaldsforbrændingsanlæg.

I nogle tilfælde vil det være rimeligt at pålægge erhvervsvirksomheder at etablere specialdepoter uden for virksomhedens område for særlige affaldstyper, som det vil være uhensigtsmæssigt at anbringe på en eksisterende losseplads eller fyldplads, f.eks. på grund af affaldsmængden eller affaldets særlige karakter.

Bestemmelsen i stk. 2 åbner mulighed for at fastsætte regler om, at sådanne depoter skal drives af den enkelte virksomhed. Ved fastsættelsen af sådanne regler må der bl.a. tages hensyn til interessen i at undgå hindringer for bl.a. genanvendelsesinitiativer. Sådanne regler kan f.eks. foreskrive, at amtskommunen efter drøftelse med den pågældende kommunalbestyrelse i en godkendelse efter kapitel 5 stiller krav om, at et kraftværk eller lignende selv skal etablere og drive et anlæg for deponering af flyveaske og andre restprodukter.

Bestemmelsen i stk. 3 åbner mulighed for, at der i de regler, der udstedes efter stk. 2, kan fastsættes gebyrer, som skal dække tilsynsmyndighedens senere udgifter til kontrol med forureningen fra det pågældende anlæg, efter at deponeringen er ophørt, samt til eventuelle afværgeforanstaltninger. Endvidere kan der fastsættes regler om sikkerhedsstillelse. De mest almindelige former for sikkerhed vil være ga-